

Velstand for Menneskeheden

Exported from Holy-Writings.com on 2026-07-06 — 1 clipping

I dealet om verdensfred er i en udstrækning, som det for et årti siden var umuligt at forestille sig, ved at antage form og indhold. Hindringer på menneskeheden vej, som længe syntes at være urokkelige, er nu skubbet til side; tilsyneladende uløselige konflikter er ved at give efter for de processer, som rådslagning og beslutsomhed medfører; en vilje til at imødegå militær aggression med forenet international handling er ved at opstå. Dette har både blandt menneskeheden masser og hos mange af verdens ledere vakt en optimisme, som næsten var udslukt, for vor planets fremtid.

Over hele verden søger umådelige intellektuelle og åndelige energier at finde udtryk, energier, hvis voksende pres står i direkte forhold til de seneste årtiers frustrationer. Alle vegne mangedobles tegnene på, at jordens folkeslag længes efter en afslutning på konflikter og på den lidelse og ødelæggelse, som intet land længere er immunt overfor. Disse tiltagende ønsker om forandring må gribes og kanaliseres henimod en overvindelse af de resterende barrierer, som blokerer virkeliggørelsen af den ældgamle drøm om verdensfred. Det opbud af viljekraft, der kræves til en sådan opgave, kan ikke fremkaldes blot ved opfordringer til handling mod de utallige onder, som hjemsøger samfundet. Det må opdannes af en vision om menneskelig velstand i ordets fulde betydning og en ny opmærksomhed mod de muligheder for åndelig og materiel velvære, der nu er bragt inden for rækkevidde. Alle jordens beboere må uden forskel nyde godt heraf, uden at blive pålagt betingelser, der er uvedkommende for de fundamentale mål for en sådan reorganisering af menneskeheden anliggender.

Historien har hidtil hovedsageligt optegnet stammers, kulturers, klassers og nationers erfaringer. Med den fysiske forening af jorden i dette århundrede og med anerkendelse af den indbyrdes afhængighed for alle, der lever på den, er menneskeheden historie som ét folk nu ved at tage sin begyndelse. Den langvarige, langsommelige kultivering af menneskets karakter har været sporadisk, ujævn og åbenlyst ulige i de materielle fordele, den har skænket. Ikke desto mindre står jordens beboere udrustet med den rigdom af genetisk og kulturel forskelligartethed, der har udviklet sig gennem tidligere tidsaldre, nu over for den udfordring at trække på deres kollektive arv for, bevidst og systematisk, at påtage sig ansvaret for planlægningen af deres egen fremtid.

Det er urealistisk at forestille sig, at visionen om det næste stadium i civilisationens udvikling kan formuleres uden en grundig undersøgelse af de holdninger og antagelser, som i dag udgør grundlaget for den måde social og økonomisk udvikling gribes an på. På det mest indlysende plan vil en sådan nytænkning være nødsaget til at beskæftige sig med praktiske spørgsmål som politik, resurse-udnyttelse, planlægning af fremgangsmåder, metoder til implementering samt organisering. I løbet af processen vil fundamentale spørgsmål imidlertid hurtigt opstå i forbindelse med: de langsigtede mål

der stiles mod; de sociale strukturer, der kræves; de udviklingsmæssige konsekvenser af principperne om social retfærdighed; samt hvorledes viden fremkalder varig forandring. En sådan fornyet undersøgelse vil uden tvivl blive tvunget til at søge en bred enighed i forståelsen af selve menneskets natur.

Der er to indfaldsvinkler til alle disse spørgsmål, såvel de idémæssige som praktiske, og det er ud fra disse to indfaldsvinkler, vi på de følgende sider vil belyse spørgsmålet om en global strategi for social udvikling. Den første drejer sig om de fremherskende forestillinger om karakteren af og formålet med udviklingsprocessen; den anden angår hvilke roller, de forskellige involverede parter tildeles i processen.

De antagelser, der styrer hovedparten af de igangværende udviklingsplaner, er i det væsentlige materialistiske. Det vil sige, at formålet med udvikling defineres som en succesrig opdyrkelse i alle samfund af de midler, der skal til for at opnå materiel velstand, og som ad erfaringens vej allerede er kommet til at karakterisere visse dele af verden. Modifikationer i udviklingsdebatten forekommer dog og giver rum for forskelle i kultur og politiske systemer samt reagerer på de alarmerende farer, der opstår ved nedbrydningen af miljøet. Men de underliggende materialistiske antagelser anfægtes stort set ikke.

Efterhånden som det tyvende århundrede nærmer sig sin afslutning, er det ikke længere muligt at opretholde overbevisningen om, at den fremgangsmåde for social og økonomisk udvikling, som den materialistiske opfattelse af livet har affødt, vil være i stand til at afhjælpe menneskehedens behov.

Optimistiske forudsigelser om de forandringer, den ville afstedkomme, er forsvundet ned i den stedse dybere afgrund, der adskiller levestandarden hos en lille og relativt svindende minoritet af verdens mennesker fra den fattigdom, der opleves af det store flertal af jordens befolkning,

Denne økonomiske krise uden sidestykke i historien afspejler sammen med det sociale sammenbrud, som den har bidraget til at frembringe, en fundamental fejl i opfattelsen af selve den menneskelige natur. Omfanget af de menneskelige reaktioner, som den nuværende orden har ansporet til, er ikke alene utilstrækkelige, men forekommer nærmest irrelevante i forhold til begivenhederne i verden. Vi ser således, at medmindre samfundsudviklingen finder et formål ud over en forbedring af de materielle vilkår, så vil den mislykkes selv med opnåelsen af disse mål. Dette formål må søges i livets åndelige dimensioner og motiver, der hæver sig over et økonomisk landskab i konstant forandring og en kunstigt anvendt inddeling af samfund i "i-lande" og "u-lande".

Når formålet med udvikling bliver omdefinert, er det også nødvendigt igen at se på hvilke roller, de forskellige parter, der er involveret i processen, skal spille. Den afgørende betydning af regeringsudøvelse på alle niveauer behøver ingen detaljerede kommentarer. Fremtidige generationer vil imidlertid finde det næsten uforståeligt, at man i en tidsalder, der hylder lighed og beslægtede demokratiske principper, i planlægning af udviklingen primært

betragter størstedelen af menneskeheden blot som modtagere af bistand og undervisning. Til trods for anerkendelse af princippet om medbestemmelsesret er de beslutninger, der er overladt til hovedparten af verdens befolkning, i bedste fald sekundære, begrænset til en række valgmuligheder, formuleret af organer, der er utilgængelige for dem, og bestemt af mål, der ofte er uforenelige med befolkningens opfattelse af virkeligheden.

Denne fremgangsmåde bliver endog støttet af de etablerede religioner - om ikke direkte udtrykt, så underforstået. Den fremherskende religiøse tankegang, bebyrdet af en tradition for formynderi synes ude af stand til at få en tro på menneskenaturens åndelige dimensioner til at indebære, at der fæstes lid til menneskehedens kollektive evne til at hæve sig over de materielle vilkår.

En sådan holdning overser betydningen af det, der sandsynligvis er det vigtigste samfundsmæssige fænomen i vor tid. Hvis det er sandt, at verdens regeringer gennem De Forenede Nationers system stræber efter at opbygge en ny global orden, er det ligeledes sandt, at verdens folk er inspireret af den samme vision. Deres reaktion har taget form af en pludselig opblomstring af talløse bevægelser og organisationer for social forandring på lokale, regionale og internationale niveauer. Menneskerettighederne, kvindernes fremskridt, de samfundsmæssige forudsætninger for en bæredygtig økonomisk udvikling, overvindelsen af fordomme, børns moralske opdragelse, læsefærdighed, et elementært sundhedsvæsen og en hærske af andre vitale spørgsmål, har hver især indtrængende fortalere til rådighed i form af organisationer, der får stadig større tilslutning fra alle dele af verden.

Denne reaktion fra verdens folk på tidens skrigende behov svarer til den opfordring, som Bahá'u'lláh kom med for mere end hundrede år siden: "Vær ivrigt optaget af behovene i den tidsalder, hvori I lever, og koncentrer jeres overvejelser om dens krav og behov." Forandringen af den måde, hvorpå mange almindelige mennesker er kommet til at se sig selv -- en brat og dramatisk forandring set i historiens lys -- rejser nogle fundamentale spørgsmål om den rolle, der tildeles almindelige mennesker med hensyn til planlægningen af vor planets fremtid

I

Grundlaget for en strategi, der kan engagere hele jordens befolkning i at påtage sig et ansvar for deres fælles skæbne, må være bevidstheden om menneskehedens enhed. Den opfattelse, at menneskeheden udgør ét enkelt folk, virker vildledende enkel i den almindelige debat, men den stiller de fleste institutioner i nutidens samfund over for fundamentale udfordringer med hensyn til den måde, hvorpå de udfører deres funktioner. Såvel i en regeringsform med stridende parter, i et retsvæsen, der for det meste er præget af princippet om at procedere, i forherligelsen af kampen mellem klasserne og andre sociale grupper som i den konkurrenceprægede ånd, der behersker så stor en del af moderne levevis, accepteres konflikt som drivfjederen i menneskelige forhold. Dette er endnu et eksempel på hvordan den

materialistiske fortolkning af livet, som gennem de sidste to århundreder gradvis har styrket sin position, har givet sig udtryk i organiseringen af samfundet.

I et brev til dronning Victoria for mere end et århundrede siden sammenlignede Bahá'u'lláh verden med menneskelegemet, og han anvendte en analogi, der peger på den éne model, som rummer et overbevisende løfte om organiseringen af et globalt samfund. Der findes i virkeligheden ingen anden model, som vi med rimelighed kan tage i betragtning. Samfundet er ikke blot sammensat af en mængde forskelligartede celler, men af forbundne individer hvor hver enkelt er udrustet med intelligens og vilje; ikke desto mindre illustrerer de arbejdsmåder, der karakteriserer menneskets biologiske natur, fundamentale leveregler. Den vigtigste af dem er enhed i forskellighed. Paradoksalt nok er det netop helheden og kompleksiteten i det system, som det menneskelige legeme udgør med dets fuldkomne integration af kroppens celler, der tillader den fulde virkeliggørelse af de særlige evner, som hvert del-element rummer. Ingen celle lever adskilt fra legemet, hverken når den bidrager til dets funktion, eller når den modtager sin del af den almene sundhed. Den fysiske sundhed, der således er opnået, opfylder sit formål ved at give den menneskelige bevidsthed mulighed for at udtrykke sig; det vil sige, at formålet med biologisk udvikling indeholder mere end bare overlevelsen af kroppen og dens dele.

De kendsgerninger, der gælder for individets liv, finder sin parallel i samfundet. Menneskearten er en organisk helhed, evolutionsprocessens spydspids. Det, at den menneskelige bevidsthed nødvendigvis fungerer gennem en uendelig mangfoldighed af individuelle tanker og interesser, reducerer på ingen måde dens grundlæggende enhed. I virkeligheden er det netop den iboende forskelligartethed, som adskiller enhed fra homogenitet eller konformitet. Bahá'u'lláh sagde, at det, som verdens folk oplever i dag, er deres kollektive voksenalder, og det er gennem menneskeslægtens modenhed, at princippet om enhed i forskellighed vil finde sit fulde udtryk. Helt fra begyndelsen af familielivets konsolidering har samfundsdannelsens proces trin for trin bevæget sig fra klanens og stammes enkle strukturer over mangfoldige former af bysamfund til nationalstaten, og for hvert nyt stadium åbnedes en rigdom af nye muligheder for udøvelse af menneskelig duelighed.

Det er tydeligt, at menneskeslægtens fremskridt ikke er sket på bekostning af menneskets individualitet. Efterhånden som samfundssystemet har udviklet sig, er rækkevidden for udfoldelse af de evner, der er latent i hvert menneske, blevet tilsvarende udvidet. Da forholdet mellem individ og samfund er gensidigt, må den forvandling, der nu kræves, indtræffe samtidigt i menneskets bevidsthed og i opbygningen af samfundets institutioner. Det er i de muligheder, som denne dobbelte forandringsproces giver, at en strategi for global udvikling skal finde sit formål. På dette kritiske stadium i historien må formålet være at lægge et holdbart fundament, på hvilken en global civilisation gradvist kan tage form.

At lægge grundvolden til en global civilisation kræver vedtagelse af love og

oprettelse af institutioner, som både har universel karakter og myndighed. Denne bestræbelse kan først begynde, når tanken om menneskehedens enhed helhjertet er blevet accepteret af dem, der har ansvaret for at tage beslutninger, og når de beslægtede principper bliver udbredt gennem både uddannelsessystemer og massemedier. Når først denne tærskel er overskredet, vil der være sat gang i en proces, som kan medinddrage verdens folk i den opgave, det er at formulere fælles mål og at engagere sig i deres opfyldelse. Kun en så fundamental nytænkning kan tillige beskytte dem mod de ældgamle dæmoner i etnisk og religiøs strid. Kun gennem den gryende bevidsthed om, at de udgør et eneste folk, vil jordens befolkning blive i stand til at vende sig bort fra det konfliktmønster, som har domineret samfundets organisering i fortiden, og begynde at lære metoder til samarbejde og forsoning. "Menneskehedens velvære," skriver Bahá'u'lláh, "dens fred og tryghed kan ikke opnås medmindre og førend dens enhed er fast etableret."

II

Retfærdighed er den eneste kraft, der kan overføre den gryende bevidsthed om menneskehedens enhed til en kollektiv vilje, der vil være i stand til på en tryk måde at oprette de nødvendige strukturer for et globalt samfundsliv. En tidsalder, hvor verdens mennesker i stigende grad får adgang til oplysning af enhver art og til en mangfoldighed af idéer, vil opleve, at retfærdighed gør sig gældende som det ledende princip for en fremgangsrig organisering af samfundet. Med stadig større hyppighed må forslag, der sigter mod global udvikling, udsætte sig for det klare lys fra de normer, som retfærdighed kræver.

På det individuelle niveau er retfærdighed den evne i menneskets sjæl, som sætter ethvert menneske i stand til at skelne sandhed fra falskhed. I Guds øjne, forsikrer Bahá'u'lláh, er retfærdighed "det højest elskede af alt", eftersom den tillader hver enkelt at se med sine egne øjne fremfor med andres øjne, at vide gennem sin egen kundskab fremfor sin næstes eller sin gruppes kundskab. Den kræver retsindighed i ens bedømmelser, retskaffenhed i den måde man behandler andre på, og det er således en konstant omvendt krævende ledsager i livets daglige hændelser.

Når det drejer sig om grupper, er retfærdighedssans det uundværlige kompas ved fælles beslutninger, fordi det er det eneste middel, hvorved man kan nå frem til enhed i tanke og handling. Langtfra at opmuntre den straffende ånd, som ofte har optrådt under dens navn i tidligere tider, er retfærdighed det praktiske udtryk for en erkendelse af, at den enkeltes og samfundets interesser er uløseligt sammenkædet, når det drejer sig om at opnå menneskelige fremskridt. I den udstrækning retfærdighedssans bliver en ledetråd i menneskers samkvem, vil et gunstigt klima for rådslagning fremmes, som tillader at valgmuligheder undersøges lidenskabsløst, og hensigtsmæssige handlingsplaner udvælges. I en sådan ånd er det langt mindre sandsynligt, at den evige tendens til manipulation og partigængeri vil lede beslutningsprocessen på vildspor.

Dette har vidtrækkende betydning for social og økonomisk udvikling. Retfærdighedssans beskytter den opgave at definere fremskridt mod fristelsen til at ofre menneskehedens velfærd i almindelighed -- endog selve planetens velfærd -- til fordel for det, som teknologiske gennembrud kan stille til rådighed for privilegerede mindretal. I design og planlægning sikrer den, at begrænsede resurser ikke anvendes til forfølgelse af projekter, som ligger uden for et samfunds væsentlige sociale og økonomiske interesser. Fremfor alt kan kun udviklingsprogrammer, som befolkningen forudser vil imødekomme deres behov, og hvis mål de anser for retfærdige og rimelige, håbe på at engagerer det store flertal af menneskeheden, som gennemførelsen er afhængig af. De nødvendige menneskelige egenskaber som ærlighed, arbejdsvillighed og en ånd af samarbejdsvilje vil med held blive anvendt til udførelsen af enormt krævende kollektive mål, når hvert medlem af samfundet -- ja, hver eneste gruppe i samfundet -- kan stole på, at de bliver beskyttet af normer og sikret fordele, som gælder ligeligt for alle.

Spørgsmålet om menneskerettigheder står derfor centralt i diskussionen om en strategi for social og økonomisk udvikling. Udformningen af en sådan strategi fordrer, at fremstød for menneskerettighederne befries for det greb, som falske modsætninger så længe har holdt dem fanget i. Interessen for, at hvert menneske bør nyde den frihed i tanke og handling, som beforder hans eller hendes personlige vækst, retfærdiggør ikke den dyrkelse af individualismen, som i nyere tid fordærver så mange områder af livet. Ej heller kræver omsorg for at sikre hele samfundets velfærd en forgudelse af staten som den formodede kilde til menneskehedens velvære. Så langt fra: dette århundredes historie viser alt for tydeligt, at sådanne ideologier og de fanatiske partiprogrammer, som de medfører, i sig selv har været de største fjender af de interesser, de angiveligt har haft til hensigt at tjene. Kun inden for en ramme af rådslagning, der er muliggjort ved en bevidsthed om menneskehedens organiske enhed, kan alle aspekter af omsorgen for menneskerettighederne finde et legitimt og kreativt udtryk.

Det organ, der i dag er ansvarlig for at skabe denne ramme og frigøre arbejdet for menneskerettighederne fra de kræfter, der vil udnytte dem, er det system af internationale institutioner, som kom til verden efter to ødelæggende verdenskriges tragedier og oplevelsen af et verdensomspændende økonomisk sammenbrud. Det er især værd at bemærke, at udtrykket "menneskerettigheder" ikke var almindelig brugt før kundgørelsen af De Forenede Nationers Charter i 1945 og antagelsen af Menneskerettighedserklæringen tre år senere. I disse historieskabende dokumenter blev respekten for social retfærdighed formelt anerkendt som et nødvendigt supplement til etablering af verdensfred. Den kendsgerning, at erklæringen blev vedtaget i Generalforsamlingen uden en eneste stemme imod, gav den fra starten en autoritet, der er vokset stødt i de mellemliggende år.

Den enkeltes egen undersøgelse af virkeligheden er den aktivitet, der mest indgående er forbundet med den bevidsthed, som kendetegner den menneskelige natur. Friheden til at undersøge formålet med tilværelsen og til at udvikle

de egenskaber i den menneskelige natur, som gør formålet opnåeligt, skal beskyttes. Mennesker skal have frihed til at vide. At denne frihed ofte misbruges, og at der er træk ved nutidens samfund, som i stor målestok opmuntrer til et sådant misbrug, reducerer ikke på nogen måde værdien af impulsen i sig selv.

Det er denne impuls, der får den menneskelige bevidsthed til at udmærke sig, og som gør formuleringerne i Menneskerettighedserklæringen og relaterede pagter moralsk uafviselige. Almen uddannelse, frihed til at flytte, adgang til information og mulighed for at deltage i det politiske liv, er alle dele af dens virke, som kræver udtrykkelig garanti fra det internationale samfund. Det samme er sandt med hensyn til tanke -- og trosfrihed, inklusiv religionsfrihed, samt retten til at have meninger og udtrykke disse meninger på passende måde.

Da hele menneskeheden er én og udelelig, er ethvert menneske, der fødes ind i denne verden, helhedens ansvar. Dette ansvar udgør det moralske fundament for de fleste af de andre rettigheder -- primært økonomiske og sociale -- som De Forenede Nationers organer på lignende måde forsøger at definere. Tryghed for familie og hjem, ejendomsret og retten til privatliv er alle omfattet af et sådant ansvar. Samfundets pligter udstrækker sig også til at omfatte mulighed for arbejde, omsorg for det psykiske og fysiske helbred, social tryghed, passende lønninger, hvile og adspredelse og en skare af andre rimelige forventninger fra det enkelte samfundsmedlems side.

Princippet om det kollektive ansvar giver også den enkelte ret til at forvente, at de kulturelle forhold, der er afgørende for identiteten, nyder beskyttelse i national og international lovgivning. I lighed med den betydning gen-puljen har for menneskeheden biologiske liv og miljø, er de umådelige rigdomme af kulturel forskellighed, der er opnået gennem årtusinder, vitale for den sociale og økonomiske udvikling, nu hvor menneskeslægten oplever sin voksenalder. Den repræsenterer en arv, som skal have lov at bære frugt i en global civilisation. På den ene side må kulturelle udtryksformer beskyttes fra at blive kvælet af den materialistiske indflydelse, som i øjeblikket har magten. På den anden side må kulturer gøres i stand til at vekselvirke med hinanden, uden parti-politisk manipulation, i en civilisation, hvis mønstre er i stadig forandring.

"Retfærdighed er menneskets lys", siger Bahá'u'lláh. "Kvæl den ikke med undertrykkelsens og tyranniets modvinde. Formålet med retfærdighed er fremkomsten af enhed blandt mennesker. Den guddommelige visdoms hav bruser i dette ophøjede ord, medens verdens bøger ikke kan rumme dets indre betydning."

III

Hvis den standard for menneskerettigheder, der nu er ved at blive formuleret af nationerne i fællesskab, skal fremmes og etableres som gældende international norm, kræver det en fundamental omdefinering af menneskelige relationer. Vore dages forestillinger om hvilke relationer der er naturlige og passende - i forholdet mellem mennesker, mellem mennesker og naturen, mellem den enkelte og

samfundet og mellem samfundets medlemmer og dets institutioner -- afspejler det niveau af forståelse, som menneskeslægten har opnået gennem tidligere og mindre modne stadier af dens udvikling. Hvis menneskeheden virkelig har opnået sin voksenalder, hvis alle jordens indbyggere udgør ét folk, hvis retfærdighed skal være det styrende princip for organiseringen af samfundet, -- så må de eksisterende forestillinger ændres, da de blev til i uvidenhed om disse nytilkomne kendsgerninger.

En bevægelse i denne retning er kun lige begyndt. Den vil, når den folder sig ud, lede til en ny forståelse af familien og af hvert familiemedlems rettigheder og pligter. Den vil fuldstændig forvandle kvindernes rolle på alle samfundets niveauer. Den vil have en overvældende indflydelse med hensyn til at ændre menneskers forhold til deres arbejde og deres forståelse af hvilken plads, økonomiske aktiviteter har i deres liv. Den vil medføre omfattende forandringer i regeringsudøvelse og for de dertil oprettede institutioner. Gennem dens indflydelse vil arbejdet, der udføres af samfundets hurtigt voksende ikke-statslige organisationer, blive stadig mere hensigtsmæssigt. Den vil sikre skabelsen af en bindende lovgivning, der både vil værne om miljøet og alle folks behov for udvikling. I sidste ende vil denne bevægelse, som allerede er ved at omforme og forvandle De Forenede Nationers struktur, uden tvivl lede til etableringen af en føderation af nationer med egen lovgivende, dømmende og udøvende organer.

Centralt for opgaven med at forny begrebsdannelsen om samfundet er den proces, som Bahá'u'lláh omtalte som rådslagning. "I alle forhold er det nødvendigt at rådslå," er hans råd. "Den fulde udvikling af forståelsens gave kommer til syne gennem rådslagning."

Den standard for søgen efter sandhed, som denne proces kræver, er højt hævet over det mønster af forhandlinger og kompromiser, der i reglen karakteriserer vore dages diskussion om menneskelige anliggender. Den kan ikke virkeliggøres - dens opnåelse bliver endog gjort betydelig vanskeligere -- af den protest-kultur, som er et andet vidt udbredt træk ved nutidens samfund. Debat, propaganda, anvendelsen af fjendebilleder, hele det partipolitiske system, som i så lang tid har kendetegnet kollektiv handling, er alle i bund og grund skadelige for formålet: nemlig at opnå enighed om sandheden i en given situation, og valget af den klogeste handling blandt de foreliggende muligheder på et givet tidspunkt.

Det Bahá'u'lláh opfordrer til er en rådslagningsproces, hvor den enkelte stræber efter at sætte sig udover sine personlige synspunkter for at kunne fungere som medlem af en institution med egne interesser og mål. I en sådan atmosfære kendetegnet af både åbenhed og høflighed tilhører ideer, der kommer op under diskussionen, ikke den enkelte som får dem, men gruppen som helhed. Gruppen må tage idéerne op, kassere eller revidere dem, som det bedst tjener det mål, der stiles efter. Rådslagningens heldige udfald afhænger af, at alle involverede støtter den beslutning, der findes frem til, uanset hvad den enkelte mente i starten af diskussionen. Under disse omstændigheder kan en tidligere beslutning uden vanskeligheder genovervejes, hvis erfaringerne

afslører nogen mangler.

Set i dette lys, er rådslagning det funktionelle udtryk for retfærdighed i menneskelige anliggender. Så afgørende er den, for at kollektive bestræbelser skal lykkes, at den nødvendigvis må udgøre et grundlæggende træk i en levedygtig strategi for social og økonomisk udvikling. De mennesker, hvis engagement og anstrengelser er nødvendige for en sådan strategis succes, vil i virkeligheden kun kunne deltage effektivt, hvis rådslagning gøres til det organiserende princip for ethvert projekt. "Intet menneske kan nå sit sande stade", er Bahá'u'lláhs råd, "undtagen ved sin retfærdighed. ingen kraft kan eksistere undtagen ved enhed. Intet velfærd og ingen velvære kan opnås undtagen gennem rådslagning."

IV

Løsningen af de opgaver, som udviklingen af et globalt samfund nødvendigvis må medføre, forudsætter viden og kunnen på et niveau, der langt overgår alt, hvad menneskeslægten hidtil har været i stand til at mobilisere. At nå et sådant niveau vil kræve en enorm udvidelse af adgangen til viden både for enkeltpersoner og organisationer. Almen uddannelse vil yde et uundværligt bidrag til denne opbygning af evner, men anstrengelserne vil kun lykkes, hvis menneskelige forhold bliver reorganiseret på en sådan måde, at både enkeltpersoner og grupper i alle dele af samfundet vil blive i stand til at erhverve viden og bruge den til at forme de menneskelige forhold.

I hele den nedskrevne historie har den menneskelige bevidsthed været afhængig af, og i stadig større grad udtrykt sine muligheder gennem to basale systemer af kundskab: videnskab og religion. Ved hjælp af disse to kræfter er artens oplevelser blevet organiseret, dens omgivelser fortolket, dens latente kræfter udforsket og dens moralske og intellektuelle liv disciplineret. De har udgjort civilisationens sande oprindelse. Religion og videnskab har hver deres område, men set i lyset af erfaringerne er det tydeligt, at effektiviteten af denne dobbeltstruktur har været størst i de perioder, hvor de har været i stand til at arbejde i harmoni med hinanden.

Da videnskaben nu om dage nyder næsten universel respekt, behøver dens status ikke yderligere uddybning. Med hensyn til en strategi for social og økonomisk udvikling er spørgsmålet snarere, hvordan den videnskabelige og teknologiske aktivitet skal organiseres. Såfremt opgaven hovedsageligst opfattes som et spørgsmål om at bevare den etablerede elite, der lever i et lille antal nationer, er det klart at det enorme skel, som allerede er skabt mellem verdens rige og fattige, blot vil blive større og større med de ødelæggende konsekvenser for verdensøkonomien, som allerede er kendte. Hvis størstedelen af menneskeheden fortsat betragtes primært som forbrugere af videnskabens og teknologiens produkter skabt andre steder, så kan programmer, der angiveligt er planlagt for at tjene befolkningens behov, i virkeligheden ikke med rette betegnes som "udvikling".

Det er derfor en central - og meget stor - udfordring at sprede videnskabelige og teknologiske aktiviteter. Så magtfulde midler til social og økonomisk

udvikling må ophøre med at være samfundets mere begunstige gruppers nedarvede ejendom, og disse aktiviteter må organiseres på en sådan måde, at mennesker overalt kan deltage efter evne. Udover skabelsen af programmer, der gør den nødvendige undervisning tilgængelig for alle, der er i stand til at drage nytte af den, kræver en sådan reorganisering, at der overalt i verden etableres levedygtige centre for forskning og undervisning på højt niveau, institutioner der vil øge verdensbefolkningens muligheder for at deltage i skabelse og anvendelse af viden. Selvom udviklingsstrategier må tage hensyn til de store forskelle i individuelle evner, må det være et hovedmål at gøre det muligt for alle jordens folk under lige forhold at få den adgang til de videnskabelige og teknologiske processer, der er deres fælles medfødte ret. De kendte argumenter for at bevare status quo bliver stadig mindre overbevisende, efterhånden som den hastige revolution i kommunikationsteknologi bringer information og uddannelse inden for rækkevidde af et umådeligt stort antal mennesker jorden rundt, uanset hvor de er, og hvilken kulturel baggrund de har.

De udfordringer, der møder menneskeheden på det religiøse område, er, selvom de er af en anden karakter, ligeså overvældende. For langt de fleste mennesker i verden er den opfattelse, at mennesket har en åndelig dimension - ja endog at dets fundamentale identitet er åndelig - en sandhed, der ikke behøver noget bevis. Det er en opfattelse af virkeligheden, der kan findes i civilisationens tidligst nedskrevne kilder, og som er blevet dyrket i adskillige årtusinder af alle de store religiøse traditioner i menneskehedens historie. Dens varige opnåelser inden for lovgivning, kunst og udvikling af menneskelige relationer, er det, der giver historien indhold og mening. I en eller anden form har dens tilskyndelser daglig indflydelse på de fleste af jordens folk, og som nutidige begivenheder rundt om i verden dramatisk viser, er længslen den vækker uudslettelig og uberegnelig stærk.

Det synes derfor åbenlyst, at enhver bestræbelse på at fremme menneskelig udvikling må forsøge at udnytte kræfter, der er så universelle og umådeligt skabende. Hvorfor har de åndelige spørgsmål, som menneskeheden står overfor, så ikke været centrale i diskussionen om udvikling? Hvorfor har de fleste prioriteringer -- endog de fleste underliggende antagelser -- på den internationale dagsorden for udvikling hidtil været bestemt af et materialistisk verdensbillede, som kun en lille minoritet af jordens befolkning bekender sig til? Hvor meget vægt kan man lægge på en erklæret forkærlighed for princippet om universel deltagelse, der frakender gyldigheden af den kulturelle oplevelse, der definerer deltagerne?

Da åndelige og moralske spørgsmål historisk set har været forbundet med stridende teologiske doktriner, som ikke kan gøres til genstand for objektiv afgørelse, kan det hævdes, at disse spørgsmål ligger uden for det område, det internationale samfunds udvikling beskæftiger sig med. At tillægge dem nogen betydningsfuld rolle ville være at åbne døren til netop dén dogmatiske indflydelse, der har næret social konflikt og blokeret menneskelige fremskridt. Der er utvivlsomt en del sandhed i dette argument. Fortalere for

verdens forskellige teologiske systemer bærer et tungt ansvar, ikke alene for det dårlige ry religiøs tro i sig selv har fået blandt mange progressive tænkere, men også for at have hæmmet og fordrejet menneskehedens stadigt udforskende dialog om åndelig mening. At drage den konklusion, at løsningen er at fraråde undersøgelse af den åndelige virkelighed og ignorere de dybeste rødder for menneskets motivation, er imidlertid en selvindlysende vildfarelse. En sådan censur har, i den udstrækning den har været opnået i nyere tids historie, kun haft den effekt, at lade udformningen af menneskehedens fremtid falde i hænderne på et nyt ortodoksi, der hævder at sandhed er uden moral, og at kendsgerninger er uafhængige af værdier.

Hvad angår det jordiske liv, har mange af religionens største opnåelser været af moralsk karakter. Gennem dens læresætninger og eksemplet fra mennesker, hvis liv har været oplyst af disse læresætninger, har folkemasser i alle tidsaldre og lande udviklet deres evne til at elske. De har lært at disciplinere den dyriske side af deres natur, at gøre store ofre for det fælles vel, at være tilgivende, gavmilde og tillidsfulde, og at bruge rigdom og andre resurser på en måde, der bedst tjener civilisationens fremskridt. Institutionelle systemer er blevet udformet for i stor målestok at overføre disse moralske fremskridt til normer i samfundslivet. Uanset hvor høj grad dogmatiske tilføjelser har formørket, og sekteriske konflikter har spredt de åndelige impulser, der blev sat i bevægelse af så ophøjede skikkelser som Krishna, Moses, Buddha, Zarathustra, Jesus og Muhamed, så har disse impulser været den vigtigste faktor i kultivering af den menneskelige karakter.

Da udfordringen er at øge menneskehedens handlemuligheder ved en udstrakt forbedring af adgangen til viden, må en strategi, der kan gøre dette muligt, udbygges med en fortsat og intensiveret dialog mellem videnskab og religion som centrum. Det er - eller burde i dag være - selvindlysende, at på alle områder af menneskelig aktivitet og på alle niveauer skal den indsigt og kunnen, der følger videnskabelige opnåelser, søge de kræfter, der ligger i åndelig forpligtelse og moralske principper, for at sikre deres rette anvendelse. Mennesker har for eksempel behov for at lære at skelne kendsgerninger fra formodninger - at skelne subjektive synspunkter fra objektive realiteter. Selvom enkeltpersoner og institutioner er i stand til dette, vil omfanget af deres bidrag til menneskelig fremgang dog være afhængig af deres hengivenhed for sandheden og deres evne til at frigøre sig fra det, som deres egne interesser og lidenskaber tilskynder dem til at gøre. En anden egenskab, som videnskaben må udvikle i alle mennesker, er at tænke i processer, inklusiv historiske processer; hvis det intellektuelle fremskridt i sidste ende skal bidrage til at fremme udvikling, forudsætter det, at dets perspektiv ikke overskygges af fordomme på grund af race, kultur, køn eller sekterisk tro. På lignende måde kan den uddannelse, der skal gøre det muligt for jordens indbyggere at deltage i frembringelse af velstand, kun fremme udviklingens mål i det omfang, denne bevægelse er oplyst af den åndelige indsigt, at tjeneste for menneskeheden er formålet med både den enkeltes liv og samfundets institutioner.

Det at hæve niveauet for de menneskelige evner gennem udbredelsen af viden på alle niveauer udgør den sammenhæng, som de økonomiske spørgsmål, som menneskeheden står overfor, må ses i. Som erfaringerne fra de sidste årtier har vist, kan materielle goder og bestræbelser ikke betragtes som mål i sig selv. Deres værdi består ikke kun i at opfylde menneskets basale behov for husly, føde, omsorg for helbredet og lignende, men også i at udvide rækkevidden af de menneskelige evner. Den vigtigste rolle som de økonomiske bestræbelser skal spille i udviklingen, består derfor i at udstyre mennesker og institutioner med de midler, der vil gøre dem i stand til at nå den egentlige hensigt med udvikling: at lægge grundlaget for en ny samfundsorden, der kan kultivere de grænseløse muligheder, der ligger gemt i den menneskelige bevidsthed.

Udfordringen for den økonomiske tænkning er utvetydigt at acceptere denne hensigt med udviklingen - og dens egen betydning for at fremme skabelsen af midlerne til at opnå dette. Kun på den måde kan økonomi og relaterede videnskaber frigøre sig fra den understrøm af materialistisk optagethed, der nu forstyrrer dem, og virkeliggøre deres muligheder som livsvigtige redskaber til at opnå menneskelig velfærd i ordets fulde betydning. Ingen steder er behovet for en grundig dialog mellem det videnskabelige arbejde og religionens indsigt mere åbenlys.

Fattigdomsproblemet er et godt eksempel. De forslag, der har til formål at løse det, forudsætter en overbevisning om at de materielle resurser, der kan afhjælpe, og i sidste ende fuldstændig udrydde denne ældgamle tilstand som et træk ved menneskelivet, findes eller kan skabes ved en videnskabelig og teknologisk indsats. En af hovedårsagerne til, at en sådan løsning ikke allerede er opnået, er at de nødvendige videnskabelige og teknologiske fremskridt, er afhængige af et sæt af prioriteringer, der kun perifert berører hele menneskehedens virkelige interesser. En radikal ændring af disse prioriteringer vil være nødvendig, hvis fattigdommens byrde langt om længe skal løftes fra verden. Dette mål kræver beslutsom søgen efter hensigtsmæssige værdier, en søgen som vil sætte såvel menneskehedens åndelige som videnskabelige resurser på prøve. Religionen vil være svært hæmmet i at bidrage til dette fælles arbejde, så længe den er fanget af sekteriske doktriner, der ikke kan skelne mellem tilfredshed og ren passivitet, og som lærer, at fattigdom er en iboende egenskab ved det jordiske liv, og at den kun kan undslippes i den meste verden. For at deltage effektivt i kampen for at bringe materiel velstand til menneskeheden, må den religiøse ånd -- i den inspirationskilde, som den flyder fra -- finde nye åndelige begreber og principper, der er relevante for en tidsalder, der søger at etablere enhed og retfærdighed i menneskelige forhold.

Arbejdsløshed rejser lignende spørgsmål. For det meste er forestillingen om arbejde i nutidig tænkning stort set reduceret til at være lønnet beskæftigelse, hvis mål er at erhverve midlerne til at forbruge tilgængelige varer. Systemet er cirkulært: erhvervelse og forbrug medfører vedligeholdelse

og udvidelse af produktionen af varer med den konsekvens, at betalt arbejde fremmes. Taget enkeltvis er alle disse aktiviteter nødvendige for samfundets velstand. Utilstrækkeligheden i det overordnede synspunkt kan imidlertid ses både af den apati, som samfundskommentatorer iagttager hos et stort antal lønarbejdere i alle lande, og demoraliseringen i de voksende hære af arbejdsløse.

Det er derfor ikke overraskende, at der er en stigende anerkendelse af, at verden har et presserende behov for en ny "arbejdets etik". Her kan igen intet mindre end den indsigt, der skabes ved en kreativ udveksling mellem de videnskabelige og religiøse systemer af viden, forårsage en så fundamental reorientering af vaner og holdninger. Ulig dyrene, hvis opretholdelse af livet er afhængig af det, omgivelserne umiddelbart tilbyder dem, er mennesket tilskyndet til at udtrykke de umådelige evner, der er latente i dem, i produktivt arbejde med det formål at imødekomme deres egne og andres behov. Ved at handle sådan bliver de, uanset hvor beskedent omfanget er, deltagere i den proces, der fremmer civilisationen. De fuldfører opgaver, der forener dem med andre. I den udstrekning arbejde udføres i en ånd af tjeneste for menneskeheden, er den, siger Bahá'u'lláh, en form for bøn, et middel for tilbedelse af Gud. Hver enkelt har evnen til at se sig selv i dette lys, og det er til denne selvets umistelige egenskab, at en udviklingsstrategi skal appellere, uanset karakteren af de planer der følges, og uanset hvilken belønning de lover. Et snævrere perspektiv vil aldrig være i stand til, fra verdens folk, at fremkalde bestræbelser og engagement i den størrelsesorden, som den forestående økonomiske opgave vil kræve.

Den økologiske krise stiller den økonomiske tænkning overfor en udfordring af lignende art. Fejlagtheden i de teorier, der er baseret på den opfattelse, at der ikke er nogen grænser for naturens evne til at opfylde ethvert krav, som mennesker stiller til den, er nu nøgternt blevet afsløret. En kultur, som har tillagt ekspansion, besiddelser og opfyldelse af folks behov absolut værdi, er tvunget til at erkende, at disse mål ikke i sig selv er en realistisk rettesnor for regeringsudøvelse. Det er også utilstrækkeligt, hvis de redskaber, der bruges til at træffe beslutninger om økonomiske problemer, ikke kan tage højde for den kendsgerning, at hovedparten af de store udfordringer er af globalt snarere end af lokalt omfang.

De oprigtige forhåbninger om, at denne moralske krise på en eller anden måde kan imødegås ved at guddommeliggøre selve naturen, er et udtryk for den åndelige og intellektuelle desperation, som krisen har skabt. Erkendelsen af, at skabelsen er et hele, og at mennesket har ansvaret for at passe på denne helhed, medfører ikke, uanset hvor velkommen den er, en påvirkning, der i sig selv kan etablere et nyt værdisystem i menneskers bevidsthed. Kun et erkendelsesmæssigt gennembrud, der er videnskabeligt og åndeligt i ordenes fulde betydning, vil gøre menneskeheden i stand til påtage sig det formynderskab, som historien tilskynder den til.

Alle mennesker bliver nødt til før eller senere at genvinde for eksempel evnen til tilfredshed, villigheden til moralsk disciplin og pligt troskab, som

indtil for relativt kort tid siden blev betragtet som nødvendige menneskelige karaktertræk. Gentagne gange i historiens forløb har stifterne af de store religioner været i stand til at indgive de folkemasser, som tilsluttede sig dem, disse karakteregenskaber. Tilmed er disse egenskaber i dag endnu mere afgørende, men deres udtryksform skal nu være i overensstemmelse med menneskets voksenalder. Her er det igen religionens udfordring at frigøre sig fra fortidens besættelse: tilfredshed er ikke fatalisme, moral har intet til fælles med den livsfornægtende puritanisme, der så ofte har tilladt sig at tale i dens navn, og ægte pligt troskab medfører ikke en følelse af selvretfærdighed, men af selvværd.

Virkingen af den vedholdende nægtelse af kvindernes fulde ligestilling med mænd skærper yderligere udfordringen til videnskab og religion, når det drejer sig om menneskeheden økonomiske liv. For enhver objektiv iagttagelse er princippet om ligestilling mellem kønnene fundamentalt for alle realistiske overvejelser om fremtidig velfærd for jorden og dens folk. Det repræsenterer en sandhed om mennesket natur, der stort set ikke blev anerkendt gennem de tidsaldrer, der var forbundet med menneskeslægtens barndom og ungdom. "Kvinder og mænd", hævder Bahá'u'lláh eftertrykkeligt, "har været og vil altid være lige i Guds Øjne." Sjælen har intet køn, og selvom nogle af de sociale uligheder måske har været dikteret af betingelserne for overlevelse i fortiden, er det tydeligt, at de ikke kan retfærdiggøres på et tidspunkt, hvor menneskeheden står på tærsklen til modenhed. En forpligtelse til at etablere fuld ligestilling mellem mænd og kvinder, i alle livets forhold og på alle niveauer i samfundet, vil være centralt for det heldige udfald af bestræbelserne på at udtænke og virkeliggøre en strategi for global udvikling.

I en vis forstand vil fremskridt på dette område i sig selv være en vigtig målestok for ethvert udviklingsprogrammes succes. Da økonomiske aktiviteter spiller en vital rolle for civilisationens fremgang, vil et synligt tegn på, hvor hurtigt udviklingen skrider frem være i hvilket omfang kvinder får adgang til alle områder af økonomiske bestræbelser. Udfordringen går videre end sikringen af lige muligheder, selvom det også er vigtigt. Den fordrer en fundamental genovervejelse af økonomiske spørgsmål på en måde, der åbner for at et stort område af menneskelige erfaringer og indsigt, der hidtil stort set har været udelukket fra diskussionen, bliver inddraget fuldt ud. Den klassiske økonomiske model med et upersonligt marked, hvor mennesker gør deres selvstændige valg ud fra egen-interesser, vil ikke opfylde behovet for en verden motiveret af idealer om enhed og retfærdighed. Samfundet vil i stigende grad finde sig selv udfordret til at udvikle nye økonomiske modeller formet af den indsigt, der udspringer af en velvillig forståelse af fælles oplevelser, af at opfatte mennesker i deres forhold til andre og af at anerkende, at familien og fællesskabet spiller en central rolle for social velfærd. Et sådant intellektuelt gennembrud -- med uegennytte i stedet for selvcentrerethed i centrum -- må i udstrakt grad trække både på menneskeslægtens åndelige og videnskabelige opfattelsesevne, og tusindårige erfaringer har forberedt kvinder til at give afgørende bidrag til denne

fælles bestræbelse

VI

At overveje en forvandling af samfundet i denne målestok rejser både spørgsmålet om hvilken magt, der kan udnyttes for at opnå den, og uløseligt forbundet hermed spørgsmålet om myndigheden til at udøve denne magt. Som med alle andre følger af den stadig tiltagende integration af jorden og dens folk, er der et uopsætteligt behov for, at disse kendte begreber begge omdefineres.

Gennem hele historien - og på trods af teologisk og ideologisk inspirerede forsikringer om det modsatte - har magt stort set været fortolket som en fordel, nogle personer eller grupper nød. Ja, ofte er den simpelthen kommet til udtryk som et middel, der kunne bruges mod andre. Denne fortolkning af magt er uanset den sociale, religiøse eller politiske orientering, der har været herskende i en given tidsalder eller en given del af verden, blevet uløseligt forbundet med en kultur af splittelse og konflikt, som har kendetegnet menneskeheden gennem adskillige årtusinder. I almindelighed har magt tilhørt enkeltpersoner, fraktioner, folk, klasser eller nationer. Det har været en egenskab særligt forbundet med mænd fremfor kvinder. Dens vigtigste virkning har været at give dem, der var begunstiget med den, evnen til at erhverve, at overgå, at dominere, at gøre modstand, at vinde.

Den historiske proces, der har været konsekvensen af dette, har været ansvarlig for såvel ødelæggende tilbagegang for menneskelig velfærd som ekstraordinære fremskridt for civilisationen. For at anerkende fordelene må man også erkende både tilbagegangen, og de klare begrænsninger i det adfærdsmønster, som har skabt begge. Vaner og holdninger i forhold til brugen af magt, der opstod gennem de tidsaldre, der var forbundet med menneskehedens barndom og ungdom, har nu nået ydergrænsen for deres effektivitet. I dag hvor hovedparten af de presserende problemer er af global karakter, er det i bund og grund teoretisk forkert og uden nogen praktisk hjælp for jordens sociale og økonomiske udvikling, at holde fast ved den opfattelse, at magt betyder fortrin for udvalgte dele af den menneskelige familie. De der stadig holder fast ved denne opfattelse -- og som i tidligere tidsaldre kunne have gjort det i god tro -- ser nu deres planer viklet ind i uforklarlige frustrationer og forhindringer. I sit traditionelle konkurrenceprægede udtryk er magt ligeså irrelevant for menneskehedens fremtidige behov, som jernbaneteknologi ville være til at løse den opgave at sende satellitter i kredsløb om jorden.

Analogien er ganske træffende. Menneskeheden bliver, af de krav som dens egen modenhed stiller, drevet til at frigøre sig fra sin nedarvede forståelse og brug af magt. At den kan gøre det, demonstreres af den kendsgerning, at selvom menneskeheden har været domineret af traditionelle opfattelser, har den altid været i stand til at forestille sig andre former for magt, der har været af afgørende betydning for dens forhåbninger. Historien giver tilstrækkelige eksempler på, at gennem tiderne har folk af enhver baggrund, hvor forbigående og utilstrækkeligt det end er sket, udnyttet et bredt spektrum af deres egne indre resurser. Det mest åbenlyse eksempel har måske været sandhedens magt;

et middel til forandring der er forbundet med nogle af de største fremskridt, menneskeheden har oplevet indenfor filosofi, religion, kunst og videnskab. Karakterstyrke repræsenterer ligesom eksemplets magt, andre midler til at fremkalde en vidtrækkende menneskelig reaktion, hvadenten det er i den enkeltes eller samfundets liv. Stort set miskendt er omfanget af de kræfter, der vil blive skabt ved opnåelsen af enhed, en påvirkning "så magtfuld." ifølge Bahá'u'lláhs ord, "at den kan oplyse hele jorden."

Samfundets institutioner vil være i stand til at udløse og styre de evner, der ligger latent i menneskets bevidsthed, i samme udstrækning som udøvelsen af autoritet er styret af principper, der er i harmoni med de interesser, som en hurtigt modnende menneskehed udvikler. Disse principper indbefatter magthaveres pligt til at opnå tillid, respekt og oprigtig støtte fra dem, hvis handlinger de Ønsker at styre; til at rådslå åbent og i størst mulig omfang med alle hvis interesser er berørt af den beslutning, der skal træffes; til på en objektiv måde at vurdere de virkelige behov og forhåbningerne i de samfund, de tjener; til at drage nytte af videnskabelige og moralske fremskridt for at kunne gøre hensigtsmæssig brug af samfundets resurser, herunder dets medlemmers energi. Intet enkelt princip er så vigtigt for effektiv udøvelse af autoritet som det at give fortrinsret til at etablere og vedligeholde enhed mellem samfundets medlemmer og mellem medlemmer af dets administrative institutioner. Det tæt forbundne spørgsmål om forpligtelsen til at søge retfærdighed i alle sager er allerede blevet omtalt.

Klart nok kan sådanne principper kun fungere i en kultur, der i sin ånd og metode er grundlæggende demokratisk. At sige sådan betyder imidlertid ikke at tilslutte sig den partipolitiske ideologi, som overalt dristigt kalder sig demokrati og som på trods af sine imponerende bidrag til menneskelige fremskridt i fortiden, i dag er kørt fast i den kynisme, apati og korrupsion, som den selv har givet anledning til. I valget af dem, der skal tage kollektive beslutninger på dets vegne, har samfundet ikke brug for og er ikke godt tjent med det politiske skuespil, som opstilling, kandidatur, valgkamp og propaganda udgør. Alle folkeslag har mulighed for, efterhånden som de bliver bedre uddannede og overbeviste om at de programmer, der foreslås dem, virkelig tjener deres interesser for udvikling, at tage valgmetoder i brug, der gradvist vil forædle udvælgelsen af deres beslutningstagende organer.

Efterhånden som menneskehedens integration tager til, må de der så vælges i tiltagende grad se alle deres bestræbelser i et globalt perspektiv. Ikke kun på det nationale, men også på det lokale niveau bør de, der er valgt til at styre samfundet, efter Bahá'u'lláhs mening, betragte sig selv som ansvarlige for hele menneskehedens velfærd.

VII

Opgaven med at skabe en global udviklingsstrategi, der vil fremskynde menneskehedens voksenalder, kræver en gennemgribende ændring af alle samfundets institutioner. De hovedpersoner, som denne udfordring retter sig mod, er alle jordens beboere: menneskeheden i almindelighed, medlemmer af

styrende myndigheder på alle niveauer, personer der arbejder i organer for international koordination, videnskabsmænd og tænkere, der beskæftiger sig med samfundsforhold, alle der er begavet med kunstneriske evner eller med adgang til medierne og ledere af ikke statslige organisationer. Den reaktion, der kræves, må være baseret på en ubetinget anerkendelse af menneskehedens enhed, en forpligtelse til at gøre retfærdighed til samfundets ledende princip og en fast beslutning om til det yderste at udnytte de muligheder, som et systematisk samspil mellem menneskets videnskabelige og religiøse talenter vil give for opbygningen af menneskets evner. Dette forehavende kræver en radikal genovervejelse af de fleste forestillinger og antagelser, der i dag styrer det sociale og økonomiske liv. Det må desuden kombineres med en overbevisning om, at uanset hvor lang processen vil være, og uanset hvilke tilbageslag den vil blive mødt med, så kan menneskelige forhold styres på en måde, der tjener menneskehedens virkelige behov.

Kun hvis menneskehedens kollektive barndom virkelig er forbi, og dens voksenalder er ved tage sin begyndelse, vil dette perspektiv udgøre andet end endnu en utopisk drøm. At forestille sig, at fortvivlede og stridende folk og nationer kan opbyde en indsats af den størrelsesorden, som her er forudset, er i modsætning til hele den erhvervede visdom. Man kan kun tænke sig, at dette er muligt, hvis det, som Bahá'u'lláh forsikrer, forholder sig sådan, at samfundsudviklingen i sit forløb er nået til et af de afgørende vendepunkter, hvor alle ting pludselig bliver drevet frem mod et nyt stadie i deres udvikling. Den foreliggende udtalelse er i sine synspunkter inspireret af en dyb overbevisning om, at der netop er en sådan storstilet forvandling af menneskets bevidsthed undervejs. For alle som genkender lignende tilskyndelser i deres eget hjerte, giver Bahá'u'lláhs ord en bekræftelse på, at Gud på denne uforlignelige dag har skænket menneskeheden åndelige resurser, der fuldt ud står mål med udfordringen:

O, I som bebor himlene og jorden! Der er kommet det til syne, som aldrig tidligere har vist sig.

Dette er dagen, hvor Guds ypperligste begunstigelser er strømmet ud over mennesker, dagen hvor hans største nåde er blevet indgydt i alt skabt.

Den uro, som nu ryster menneskelige forhold, er uden fortilfælde, og mange af dens konsekvenser er umådelig destruktive. Farer, der ikke har været til at forestille sig gennem hele historien, samler sig om en forvirret menneskehed. Den største fejl, som verdens lederskab på nuværende tidspunkt kan gøre, er dog at tillade krisen at så tvivl om det endelige udfald af den proces, der finder sted. En verden er ved at forsvinde, og en ny kæmper for at blive født. De vaner, holdninger og institutioner, der er blevet ophobet gennem århundreder, er nu genstand for de prøvelser, der er lige så nødvendige for menneskelig udvikling, som de er uundgåelige. Hvad der kræves af verdens folk, er et mål af tro og beslutsomhed, der svarer til de mægtige energier, som dette åndelige forår for menneskeheden er blevet forlenet med af alle tings Skaber. "Vær forenet i rådslagning," er Bahá'u'lláhs opfordring,

vær ét i tanke. Måtte hver morgen være bedre end aftenen før og hver morgendag rigere end dagen i går. Menneskets værdi ligger i tjeneste og dyd og ikke i rigdommens pomp og pragt. Vær opmærksomme, at jeres ord er rensede for ørkesløse fantasier og verdsligt begær, og jeres handlinger er fri for list og mistro. Bortød ikke rigdommen i jeres dyrebare liv ved at følge onde og fordærvede lidenskaber, brug ej heller jeres bestræbelser til at fremme jeres personlige interesser. Vær gavmilde i jeres velmagts dage og tålmodige i afsavnets time. Modgang følges af medgang og glæde følger sorg. Vogt jer for lediggang og dovenskab, og klyng jer til det, der vil gavne menneskeheden, ung som gammel, høj som lav. Pas på, I ikke sår splittelsens ugræs blandt mennesker eller planter tvivlens torne i rene og strålende hjerter.

— Velstand for Menneskeheden (Free reuse with attribution to BIC and bic.org)